

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 379/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Ján Segeč s. r. o., IČO 47 258 039, Skuteckého 26, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Segeč, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4Tpo/8/2022 z 31. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4Tpo/8/2022 z 31. marca 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prikázať krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 1 000 eur, ako aj náhradu trov konania 492,32 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Zvolen ČVS: ORP-569/2-VYS-ZV-2021 z 13. decembra 2021 pre zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že úmyselne založil požiar rodinného domu (chaty), následkom ktorého došlo k poškodeniu celého rodinného domu spolu s jeho zariadením, čím

poškodeným [REDACTED] a [REDACTED] spôsobil škodu v celkovej výške 112 851 eur.

3. Sťažovateľ je ďalej stíhaný aj na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Zvolen ČVS: ORP-572/2-VYS-ZV-2021 z 20. decembra 2021 pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona poškodenej [REDACTED]. Obe trestné veci sťažovateľa boli spojené na spoločné konanie uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Zvolen ČVS: ORP-569/2-VYS-ZV-2021 zo 17. februára 2022 pod uvedeným číslom konania.

4. Sťažovateľ bol obmedzený na osobnej slobode 18. marca 2022 v čase o 13.16 h. Na návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen z 19. marca 2022 bol uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0Tp/93/2022 z 20. marca 2022 sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 4Tpo/8/2022 z 31. marca 2022 tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ tvrdí, že dôvody kolúznei ani preventívnej väzby v jeho prípade nie sú dané. Sťažovateľ argumentuje, že okresný súd sa pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na jeho väzbu vôbec nezaoberal vyjadreniami a námietkami sťažovateľa a jeho obhajcu a v podstate len prebral argumentáciu prokurátora. Krajský súd zas napadnutým uznesením prevzal právne závery uznesenia okresného súdu a tiež neposkytol sťažovateľovi relevantné odpovede na jeho argumenty uvedené v sťažnosti.

6. Sťažovateľ uvádza, že telefonické hovory so svedkyňami [REDACTED] a [REDACTED], ktoré realizoval z ústavu na výkon väzby, v ktorej sa nachádzal v inej trestnej veci, ešte v decembri 2021 boli prokurátorom ako dôvod kolúznei väzby použité až po uplynutí troch mesiacov, keď bol z predchádzajúcej väzby prepustený na slobodu. Za uvedený čas troch mesiacov orgány činné v trestnom konaní nevykonali ani jeden kontradiktórny výsluch uvedených svedkýň, a tým spôsobili prietahy v trestnom konaní, ani neprijali žiadne opatrenia, aby mu zabránili v telefonickom kontakte s týmito osobami. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia podľa sťažovateľa absentuje konkretizácia telefonických hovorov, na ktoré krajský a okresný súd poukazujú, a uvedenie konkrétnych svedkov, ktorých by mal sťažovateľ ovplyvňovať.

7. Existenciu preventívnej väzby prokurátor a konajúce súdy podľa sťažovateľa odôvodnili len poukazom na druh a závažnosť jeho trestnej činnosti, ako aj skutočnosť ďalších trestných konaní, ktoré sa proti nemu vedú, a neuviedli žiadne ďalšie konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli dôvod preventívnej väzby odôvodniť. Poukázal na nálezy ústavného súdu č. k. III. ÚS 33/2021 a č. k. III. ÚS 347/2021. Pritom sťažovateľ zdôrazňuje, že v jednej z uvedených trestných vecí, ktorých sa mal dopustiť na rovnakej poškodenej ako v prípade znásilnenia, bol rozsudkom okresného súdu zatiaľ neprávoplatne oslobodený, keďže tvrdenia poškodenej súd vyhodnotil ako nedôveryhodné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby. Sťažovateľ namieta, že dôvody väzby ani kolúznej, ani preventívnej nie sú dané a orgány činné v trestnom konaní nepostupujú vo vyšetrovaní bez zbytočných prietáhov.

9. Ústavný súd v úvode pripomína, že vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne (ústavne konformným spôsobom) aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (obdobne napr. III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné (IV. ÚS 333/08, II. ÚS 343/09, I. ÚS 459/2021).

10. Príslušné úvahy všeobecného súdu o splnení podmienok pre väzobné stíhanie obvineného by mali mať zákonný podklad vykladaný prísne reštriktívnym spôsobom a musia byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej veci, zohľadňujúc osobu obvineného, jeho osobné pomery, rozsah potrebného dokazovania, jeho náročnosť a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (obdobne napr. I. ÚS 348/2016, I. ÚS 459/2021).

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a súdu rozhodujúceho o podanom opravnom prostriedku nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové konanie a konanie o opravnom prostriedku (v danom prípade konanie o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, pozn.) z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (obdobne vo vzťahu k iným typom konania porovnaj napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

12. Vychádzajúc z uvedeného, preskúmal ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 0Tp/93/2022 z 20. marca 2022.

13. Pri rozhodovaní o návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby okresný súd najprv konštatoval splnenie materiálnych a formálnych podmienok väzby. Dosiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú, že skutky, ktoré sa obvinenému kladú za vinu, boli spáchané a majú znaky zločinu poškodzovania cudzej veci a zločinu znásilnenia. Sťažovateľovi bolo v prípadoch oboch skutkov vznesené obvinenie a uznesenia mu boli riadne doručené. Krajský súd sa s uvedeným stotožnil a konštatoval, že sťažovateľ bol riadne procesným spôsobom obvinený, v zákonnej lehote bol predvedený pred sudcu pre prípravné konanie, ktorým bol v zákonnej lehote vypočutý, pričom mal k dispozícii celý spisový materiál. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ nevzniesol v ústavnej sťažnosti žiadne námietky.

14. Existenciu dôvodov kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vzhliadol okresný súd aj krajský súd v tom, že sťažovateľ z väzby, v ktorej bol v súvislosti s iným trestným konaním, telefonicky komunikoval so svedkyňami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (svedkyne vo veci zločinu poškodzovania cudzej veci), ako aj so svojou matkou, ktorým hovoril, ako majú vypovedať, resp. že nemajú vypovedať, prípadne hovoriť čo najmenej. Zo zápisnice z hlavného pojednávania v inej trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi pod sp. zn. 2T 173/2021, kde poškodenou bola taktiež [REDAKOVANÉ], vyplynulo, že ju kontaktoval neznámy muž, ktorý tvrdil, že bol vo väzbe spolu so sťažovateľom, pričom predpokladala, že telefónne číslo má práve od sťažovateľa. Sám sťažovateľ pri výsluchu sudcom pre prípravné konanie uviedol, že v prípade jeho prepustenia bude bývať u [REDAKOVANÉ], jednej zo svedkýň, ktoré sa snažil telefonátmi z väzby ovplyvniť. Podľa krajského súdu tieto konkrétne skutočnosti, ktoré okresný súd opísal, plne odôvodňujú obavu z kolúzneho správania sťažovateľa, najmä ak ide o osoby, ktoré sú mu dobre známe a s ktorými by v prípade prepustenia prichádzal do denného kontaktu.

15. Na námietku sťažovateľa o nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní v období od oboznámenia sa s odposluchmi (telefónna komunikácia sťažovateľa z väzby so svedkyňami a matkou) až do podania návrhu na vzatie obvineného do väzby okresný súd uviedol, že výsluchy svedkýň sa neuskutočnili z dôvodu realizácie iných procesných úkonov vo veci, ako boli ustanovenie obhajcu, preštudovanie spisu obhajcom, konanie o sťažnostiach proti uzneseniam o vznesení obvinenia v oboch trestných konaniach, spojenie trestných konaní. Sudca pre prípravné konanie nečinnosť či prietahy v postupe orgánov činných v trestnom konaní nezistil. Krajský súd sa aj s uvedeným záverom stotožnil.

16. Snaha sťažovateľa ovplyvňovať svedkyne v jeho trestnej veci prostredníctvom telefonických rozhovorov so svedkyňami v prípade, ako aj snaha o nepriame ovplyvňovanie prostredníctvom svojej matky sú celkom zrejmé okolnosti, ktoré sú spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z možného ovplyvňovania svedkov v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu. Sťažovateľ ani netvrdí, že sa ovplyvňovať svedkov nepokúšal, vedomý si existencie zvukových nahrávok. Sťažovateľ namieta, že napriek vedomosti orgánov činných v trestnom konaní o uvedenej komunikácii ešte zo 16. decembra 2021 prokurátor podal návrh na jeho väzobné stíhanie z dôvodu (aj) kolúznej väzby až 18. marca 2022, teda v čase, keď bol v inej trestnej veci prepustený na slobodu. Na sťažovateľom namietané prietahy orgánov činných v trestnom konaní, ktoré za uvedenú dobu troch mesiacov nevypočuli svedkyne kontradiktórnym spôsobom, okresný súd reagoval potrebou

realizácie procesných úkonov, zvolenia si obhajcu, následným ustanovením obhajcu, naštudovaním spisu, rozhodovaním o sťažnostiach, spojením vecí a konštatoval, že zbytočné prieťahy v konaní nezistil.

17. Ústavný súd z vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-569/2-VYS-ZV-2021 v trestnej veci sťažovateľa zistil, že po získaní telefonických hovorov z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] 16. decembra 2021, ktorých prepisy boli uskutočnené v priebehu 17. a 20. decembra 2021, bol sťažovateľ 21. decembra 2021 vyšetrovateľom vyzvaný, aby si v trestnej veci zločinu poškodzovania cudzej veci zvolil obhajcu, pretože v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku musí mať obvinený nachádzajúci sa vo väzbe obhajcu už v prípravnom konaní. Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený si obhajcu nezvolil, vyšetrovateľ 10. januára 2022 požiadal okresný súd o jeho ustanovenie a opatrením okresného súdu č. k. 0Tp/14/2022 zo 14. januára 2022 bola sťažovateľovi ustanovená ako obhajkyňa [REDAKOVANÉ], ktorej bolo na základe jej žiadosti umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu 25. januára 2022. Rovnako bol sťažovateľ poučený a vyzvaný na zvolenie si obhajcu aj v trestnej veci pre zločin znásilnenia (ešte pred spojením trestných stíhaní na spoločné konanie) a aj v tomto konaní mu bola opatrením okresného súdu č. k. 0Tp/31/2022 z 20. januára 2022 ustanovená tá istá obhajkyňa, ktorej bolo na jej žiadosť umožnené nazrieť do vyšetrovacieho spisu 3. februára 2022. Sťažovateľ, zastúpený ustanovenou obhajkyňou, podal 4. februára 2022 sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre zločin znásilnenia, o ktorom rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením č. k. 2Pv 330/21/6611-14 z 10. februára 2022 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietla. Obe uvedené trestné konania boli uznesením zo 17. februára 2022 (bod 3 tohto uznesenia) spojené na spoločné konanie. Bezprostredne na to podaním z 18. februára 2022 oznámil nový obhajca sťažovateľa [REDAKOVANÉ], že prevzal právne zastupovanie sťažovateľa v tejto trestnej veci, a požiadal o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, čo mu bolo umožnené 23. februára 2022. Sťažovateľovi bola obmedzená osobná sloboda 18. marca 2022, o jeho väzbe aj z kolúzných dôvodov rozhodol okresný súd 20. marca 2022.

18. Vzhľadom na uvedené zistenia je nutné konštatovať, že v trestnej veci sa uskutočňovali priebežne procesné úkony, a k skutočnosti, že počas troch mesiacov nedošlo ku kontradiktórnemu výsluchu svedkov, ktorých mal sťažovateľ ovplyvňovať, prispel aj samotný postoj a postup sťažovateľa, ktorý si nezvolil obhajcu po výzve vyšetrovateľov, ale počkal na ustanovenie obhajcu okresným súdom a následne si aj tak zvolil obhajcu vlastného. Vzhľadom na objektívnu potrebu oboznámenia sa jeho obhajcov (najprv ustanoveného, potom zvoleného) s vyšetrovacími spismi v oboch trestných veciach nebolo možné realizovať kontradiktórny výsluch svedkov tak, aby bol zabezpečený riadny výkon práva sťažovateľa na obhajobu. Na námietku sťažovateľa dostatočne a zrozumiteľne reagoval okresný súd (bod 16 tohto uznesenia), s jeho odôvodnením sa krajský súd stotožnil. K existencii dôvodu kolúznej väzby navyše prispela aj skutočnosť, že sťažovateľ sám pri výsluchu sudcom pre prípravné konanie deklaroval, že v prípade jeho prepustenia by býval v spoločne domácnosti jednej zo svedkýň, o ktorej ovplyvnenie sa telefonickými hovormi mal pokúšať. Ústavný súd preto nepovažuje spôsob, akým sa krajský súd spolu s okresným súdom vysporiadali s existenciou dôvodov kolúznej väzby, za arbitrárny alebo nedostatočný, ktorý by bol spôsobilý porušiť sťažovateľove základné práva na osobnú slobodu v rozsahu sťažovateľom uplatnených námietok.

19. Preventívnu väzbu odôvodnil okresný súd tým, že proti obvinenému je vedených viacero trestných stíhaní pre trestné činy so stupňujúcou sa tendenciou. V konaní vedenom na okresnom súde sp. zn. 2T 173/2021 je sťažovateľ stíhaný pre prečin nebezpečného prenasledovania a prečin porušovania domovej slobody. V uvedenom trestnom konaní bol síce prvostupňovým rozsudkom okresného súdu oslobodený, avšak zatiaľ konanie nie je právoplatne skončené, pretože prokurátor zahlásil odvolanie. Proti sťažovateľovi je na okresnom súde vedené aj ďalšie trestné konanie pod sp. zn. 3T 50/2021 pre zločin obmedzovania osobnej slobody, v ktorom došlo k vydaniu trestného rozkazu, proti ktorému podal odpor sťažovateľ. V týchto konaniach je poškodenou [REDAKOVANÉ] – dcéra poškodených majiteľov zhorenej chaty. Krajský súd k tomu dodal aj hodnotenie osoby obvineného a poukázal aj na záznam sťažovateľa z registra trestov z roku 2006 za prečin ublíženia na zdraví, ktoré trestné konanie bolo podmienene zastavené, pričom sťažovateľ sa v skúšobnej dobe osvedčil, ale aj to, že sťažovateľ bol desaťkrát priestupkovo prejednávaný, pričom v jednom prípade išlo o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Krajský súd preto vo vzťahu k zločinu znásilnenia zdôraznil, že konanie sťažovateľa voči poškodenej nebolo ojedinelé, a to vzhľadom na jeho ďalšie prebiehajúce trestné konania a povahu trestných činov, z ktorých bol obvinený. Keďže intenzita a závažnosť údajného konania sťažovateľa sa stupňuje, je oprávnené sa domnievať, že oba skutky súvisia s jednou osobou – poškodenou, krajský súd dospel k záveru o dôvodnej obave z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa.

20. K argumentácii sťažovateľa nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021 ústavný súd uvádza, že jeho závery je potrebné interpretovať v tom zmysle, že druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôže byť dôvodom preventívnej väzby sám osebe bez toho, aby k tomu nepristúpila ďalšia okolnosť a tou je naplnenie dispozície právnej normy vyjadrenej v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c). Trestného poriadku. Znamená to, že samotný charakter trestnej činnosti nemôže byť *apriori* dôvodom preventívnej väzby v abstraktnej rovine. Neznamená to však, že druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby za predpokladu, že z nich je možné vyvodiť také konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti. Aj závažnosť trestnej činnosti, opakovanie jednotlivých útokov, páchanie žalovaných skutkov počas dlhšieho obdobia, motív a cieľ trestného činu, ktorý sa kladie obvinenému za vinu, okolnosti spáchania trestného činu, prípadne osoba obvineného či jeho postavenie, funkcia, vplyv, kontakty alebo forma účasti obvineného na páchaní trestného činu môžu v konkrétnych okolnostiach dotvárať objektívnu konšteláciu, ktorá bude spôsobilá vyvolať obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti (podobne I. ÚS 459/2021, III. ÚS 227/2020). Na uvedené poukázal ústavný súd aj v uznesení č. k. IV. ÚS 384/2021, na ktoré odkázal krajský súd v napadnutom uznesení. Každé väzobné stíhanie sa vyznačuje určitými špecifikami, ktoré musia byť pred konkrétnym rozhodnutím o väzbe zohľadnené.

21. Obava z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa bola odôvodnená poukazom na prebiehajúce iné trestné konania proti sťažovateľovi, ktoré zatiaľ neboli právoplatne skončené, ktoré sa týkajú trestnej činnosti so stupňujúcou sa tendenciou, smerované k rovnakému okruhu osôb, ako aj osobnosťou samotného sťažovateľa, na dokreslenie ktorej krajský súd poukázal aj na trestné stíhanie, ktoré bolo síce proti sťažovateľovi vedené ešte v roku 2006 a bolo zahladené, avšak poukazuje na násilné tendencie správania sťažovateľa. Dôvody preventívnej väzby preto boli riadne konkretizované v uznesení okresného súdu, ako aj v napadnutom uznesení krajského súdu,

najmä súbežne prebiehajúcimi ďalšími trestnými stíhaniami sťažovateľa, jeho minulosťou a osobnosťou. Dôvody preventívnej väzby neboli založené len na povahe a rozsahu trestnej činnosti, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu v predmetom trestnom konaní, preto ústavný súd nevidí súvislosť s nálezom č. k. III. ÚS 33/2021 (aj III. ÚS 247/2021), na ktorý sťažovateľ poukazuje. Záverom všeobecných súdov o existencii dôvodu preventívnej väzby nemožno vyčítať nedostatok odôvodnenia alebo ústavnú neudržateľnosť. Sú dostatočne konkrétne a reflektujú individuálne okolnosti trestnej veci sťažovateľa.

22. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

23. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, ktorými krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovieť. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (ktorú sťažovateľ prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

24. Vzhľadom na závery, ku ktorým ústavný súd dospel v súvislosti s jednotlivými námietkami sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení krajského súdu v spojení s uznesením sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu neidentifikoval také závery alebo odôvodnenia, ktoré by bolo možné považovať z ústavného hľadiska za neudržateľné alebo neospravedlňiteľné, a preto vo vzťahu k základným právam a slobodám podľa ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ označil ako porušené v svojej ústavnej sťažnosti, odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

25. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru, procesné garancie súdnej kontroly väzby v počiatočnom štádiu väzobného rozhodovania (rozhodovanie o vzatí do väzby) poskytuje čl. 5 ods. 3 dohovoru, nie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v rámci následných štádií rozhodovania o väzbe (rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby, o predĺžení väzby, o ponechaní vo väzbe). Aj v tejto časti je ústavná

sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, zjavne neopodstatnená.

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu